

Fénysugár

Evangeliumi hitébresztő és hitmelyítő folyóirat

962.
6/4
969 2/19

Felolvasó szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Lapfőigazgató: Fehér Evangélikus Diakonissza Egyesület — Kiadóhivatal: Budapest, XII., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fillér.

Mit féltek. . . ?

Máté 8:23-27.

Jézus ismét megmutatja az ő dicsőségét. Nemcsak betegeket, sántákat, vakokat tud gyógyítani, hanem az Atyától kapott isteni hatalmával a tomboló elemeket is meg tudja fékezni. »Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön.« A tengeren is. A viharon is.

A kis tanítványi csapat híven követte Mesterét. Igaz, hogy mikor a hajóra szálltak, hogy átkeljenek a Genezáret taván, a közeli viharok még semmi jele sem látszott. Rövidesen azonban nagy szél keletkezett. A hullámok átsaptak a kicsiny hajó felett. A helyzet aggasztóra fordult. Nagy félelem szállta meg a tanítványok lelkét. A félelem a hit hiányát jelenti. Minél nagyobb a félelem, annál kisebb a hit. A tanítványok nagy, halálos félelmének az oka is a megfogyatkozott hitükben rejtett.

»Mit féltek, óh kicsinyhitűek?« Mennyi szemrehányás, mennyi szomorúság van az Úr e rövid kérdésében! Mit féltek? Mitől féltek? Miért féltek? Hát nem vagyok-e itt közöttetek? Már nem tudjátok, »hogy akármit kértek az Atyától az én neyemben, megadja néktek« (Ján. 15:16.). Elfeleltétek, hogy Isten gondviselő kezében vagytok? Veszedelemben is! Viharban is!

»Mit féltek, óh kicsinyhitűek?« Ezt az Úr tanítványainak mondja. Ma is mondja. Nekünk is mondja. Félsz a holnaptól? Lesz-e kenyér, lesz-e hús vagy zsír? Mivel fogsz tüteni, ha az a kevés tüzelő, amid még van, egészen elfogy? — Ne engedd, hogy a gond, az aggodás, a kétségbeesés hullámai átsapjanak fejed fölött s kétségbeeséssel töltsék meg lelked hajóját! Vajjon nincs-e az Úr ma is itt közöttünk? Vajjon néki nincs-e hatalma ma is, arra, hogy lendítse lelked háborgását és megmentse lelked hajóját az elmerüléstől?

Mit félünk, mi kicsinyhitűek? Imádkozzunk nagyobb, erősebb hitért! Higyjünk és ne féljünk!

Zoltán László.

Három kép.

I.

Éltem tajtékozó tengerén
Kincssel telt sorshajóm
Haboknak vágott vakmerőn
Bár viharoknak zord szele
Tombolt irtóztatón!
S a reszketés úgy elfogott,
Ha vész jött hirtelen,
Zsufolt hajómban egykoron
Nem ült ott Mesterem!

II.

S hajóm hazug kincsterheit
Tengerbe hánytam én,
Es megjelent ott Krisztusom,
S vészajtósló fellegek között
Felszikkázott a fény!
Vihar tombolt továbbra is,
Hajóm táncolt velem,
De... édes álom karjain
Ott szunnyadt Mesterem!

III.

A vész csak zúg továbbra is,
Engem már nem riaszt,
Hullámverést nem hallok én,
Lelkem a béke nyughelyén
Csak sejtve érzi azt!
Mert... hogy hajóm merülni kezd,
Fölserken Mesterem,
Habokkal Ő küzd már tovább
S én alszom csendesen!

Haluszka Rózsa.

Isten emberéről.

A Királyok könyvében két férfi áll előnk, akik ezt a nevet kapták: »Isten embere«; Illés, majd tanítványa, aki utóda is lett, Elizeus. Milyen szép elnevezés: »Isten embere«. Próbálom elgondolni, megérteni, hogy miért is kaphatták ők ezt a nevet. Ha semmi mást nem tudnánk is az életükről csak ez az ő nevük lenne számunkra ismeretes, akkor is tudhatnánk azt, hogy olyan valakik voltak, akik az Istennek szolgáltak, Isten rendelkezésére álltak, Isten tulajdonai, Isten megbízottjai voltak. Emberek és mégis valami szent kapcsolatban voltak az Istennel. De ennél mi sokkal többet tudhatunk meg. Ha elolvassuk a

Királyok könyvében a róluk írt történeteket, csudálva állhatunk meg és mondhatjuk: nem is lehetne más nevet adni e két embernek, mint: Isten embere. Csodákat tettek, csodákat láttak, csodákban éltek, csodákat vártak és nekik nem is volt csoda. Isten embere nem lehet más.

Most, amikor nyitva van előttem a Bibliám és a II. Kir. 6 részét olvasom, ahol egyik csoda a másik után történik, megállok a 17-ik versnél. Elizeus, az Isten embere nem félt, pedig nagy ellenséges sereg vette körül a várost, ahol ő volt. Azt is tudta, hogy őt akarják elfogni. Nem félt. Az Isten embere nem félhet. Láttott egy másik, hatalmasabb sereget maga körül, melyet senki más nem látott, csak ő, az Isten embere. Tudta, hogy a nagy veszedelemnél nagyobb védelme van. A nagy seregnél, mely ellene jött, nagyobb őrsi, tüzes lovagok, melyek közelébe nem engedik a veszedelmet. Elizeus, az Isten embere tudta ezt és látta is. A szolgája, Géházi félt és jajgatott, mert ő nem tudta, nem látta a győzhetetlen sereget. Ő csak az ember szolgája volt. — Az Isten emberének a szívében hit és bizalom van! A nagyobb, legyőzhetetlen sereget is látja, mely körülveszi és megvédi. Megtudhatjuk, hogy kinek az emberei, szolgálói vagyunk. Ha félelem van a szívében és nem látjuk a mentő kezét, az Úr őriző szeretetét magunk körül, könyörögjünk Hozzá, hogy nyissa meg szemeinket és mi is láthatunk, bizhatunk. Az ő emberei, szolgálói lehetünk.

Cs. M. t.

★
Aki nem számol valóságosan az élő Istennel, az ne csodálkozzék azon, hogy Isten dicsősége rejtve marad előtte. Isten csak a hívőknek jelenti ki magát.

★
Örvendező keresztyénekre van szükség, emberekre, akiknél érezzük, hogy hitükben boldogok s a tulvilág eroi hatnak életükben. Ez a hit felülemeli őket az élet minden küzdelmén s boldogságukból másokra is árad.

Kormányrendelet folytán kénytelenek vagyunk „Fénysugár” és „Kis Harang” c. lapjainkat kisebb alakban megjeleníteni.
Szerkesztőség.

Karácsonyest az orosz fronton.

Ty. Tivadar diakónus testvérünk leírja, hogyan töltötték a karácsonyestet.

»Ma Karácsony másnapja van. Az idő igazán karácsonyi. Csendes, nap-sütéses, hóval borított az egész táj. Az Úr kegyelméből Karácsony estéjét is csendben ünnepelhettük. Még karácsonyfánk is van. Amink csak volt, mindent ráraktunk; nem olyan díszes, mint otthon szokott lenni, de hivatását így is betöltötte. A néhány szál gyertya fénye megharmincszorozódott a karácsonyi örömben csillogó katona szemekben. A néhány betegünk és orosz fogoly is velünk együtt körülállta a karácsonyfát. Enekeztünk, parancsnokunk néhány szót intézett hozzánk, én felolvastam a karácsonyi történetet, egyik bajtársam elszavalta Turmezei Erzsébet testvér »Karácsonyeste« című versét, s mindenki kapott egy kis csomagot. Ez volt a karácsonyesti program. Az ünnepély után szolgálatba mentem. Örségen álltam. A szél arcomba csapdosta a hideg havat. Arra gondoltam, mint ahogyan a pásztorok örködtek a nyájaiknál, úgy örködünk most mi is azért, hogy az Úr lelke elvégezhesse Karácsony estéjén is a munkáját, hogy lehessen sokaknak igazán békességes, boldog Karácsonyuk. Ezen az éjszakán erősebb lett bennem az a hit, hogy az Úr győzni fog a mi népünk felett is és eljuttatja az igazi békességre.«

Közli: Z. H.

H i t.

Rosegger Péter csodálatos módon tett vallást hitéről: »Tudom, hogy az Úr mellettem áll és ez vidámmá és bátorrá tesz. Másként hogyan is találtam volna meg az útát őhöz, én szegény, tévelygő ember a megszámlálhatatlan sok veszély között, kísértésben, szenvedésben, szerencsétlenségben, ellenség között! Ő volt velem.

Az élvezetek sodrában, siker, eredmény, elismerés mind elbizakodottá tettek volna. Ellenség üldözött, tört reménység és csalódás, vétkeim, szegénységem tudata kétségbeejtett volna. De Ő velem volt.

Mindig nagyobb nyugalommal, belső csendességgel fogadtam olyan dolgokat, melyek azelőtt maguk alá temettek és leigáztak. Több lett az erő a test harcával szemben. Gondolkozás nélkül merek hozzáfogni vállalkozásokhoz, amelyekhez törekeny természetem, kevés képességem nem jogosítaná fel, — mert mellettem áll az Úr.«

Isten felkészítette . . .

Theológiai tanulmányai folytatásában súlyos betegség akasztotta meg. Eveking tartott, mire orvosai felismerve a testét csontvázzá sorvasztó betegségét, Davosba küldték mint egyedüli gyógyhelyre, amelytől még remélhető volt felépülése. Gyógyulás azonban itt sem mutatkozott mindaddig, míg saját valómása szerint »Isten formálisan földre nem teperte.«

Vad elkeseredésében ugyanis a betegek egy táncösszejövetelére akart menni, mondván: »Ugyis mindégy, mulassunk, azután jöhet a halál«. Utolsó ereje megfeszítésével felöltözködött s elindult, de szobája küszöbén összeesett. Ettől kezdve megbénult testét ápolója tette ide-oda, mint pólyás gyermeket. Ebben az állapotban eszmélt arra, hogy Isten kegyelme lehajolva hozzá megtérésre hívja: »Jöjjetek én hozzám mindnyájan.« A Megváltó vehette ölébe fáradt juhát, Ő lett lelkének, testének orvosa. 33 hónapi betegágy után felkészíthette Isten áldott szolgálójává. Elele yilágító élet volt, többeknek útmutató a megtéréshez. Egy fiatal életet mentő szolgálat közben Isten elszólitotta az élők sorából s hiszen, hogy ott dicsóíti az angyalok seregében a Megváltót, aki az ő Megváltójává is lett.

Jel. 7, 14—17.

P. J. d. t.

★

A gond hullámai és csalódások sorozata között sem süllyed el hajód, ha az Úr van benne.

Utmutató a Szentírás olvasásához.

Febr. 1. Luk. 12:22—32. *Máté 8:14—17.* Akit Jézus meggyógyított, az örömmel szolgál Néki. All a testi betegekre de a lelki betegekre is. Legnagyobb betegségünk a bűn. Hogyne szolgáljánk zűvesen Annak, Aki ebből meggyógyít.

Febr. 2. Ézs. 8:4—7. *Máté 8:18—22.* Aki Jézust követni akarja, annak számolnia kell azzal, hogy mit vállal ezzel magára. Talán nélkülözést, szenvedést, talán az övétől való elszakadást. De Jézus követése megéri a legnagyobb árt.

Febr. 3. Ézs. 30:18—23. és 26. *Máté 8:23—34.* A gonosz lelkek lakóhelye a test. Olyan emberekben lakoznak, akiknél a test teljesen uralkodik a lélek fölött. Ha Jézus hatalma kiűzi őket, még a disznók testével is megelégszenek, csak testi lakhelyet kapjanak. Milyen fontos, hogy az emberi lélek befogadja Isten Lelkét, aki általa uralkodhatik a testnek indulatain.

Febr. 4. Dán. 6:3—24. *Máté 9:1—8.* A gutaütöttnek sem a testi betegségeit gyógyítja meg először az Úr, hanem a lelki bajra teszi rá gyógyító kezét. Nagyon sok testi betegség indul ki lelki bajból. Különösen áll ez a ma annyira elterjedt idegességre. Ha ideges vagy, vizsgál meg magadat, nem önzés, hiúság, érzékiség vagy más bűn-e a kiinduló pontja idegességednek? Vidd bűneidet a kereszt alá s testileg is javulást fogsz tapasztalni.

Febr. 5. I. Móz. 9:12—17. *Máté 9:9—13.* A farizeusoknak is az volt a bajuk, hogy betegek voltak lelkileg és ezt nem látták. Az elbizakodottság, a gőg nagy lelki bajok, s ha idejében föl nem ismerjük őket, romlásba visznek.

Febr. 6. Ézs. 65:17—35. *Máté 9:14—17.* Aki Jézus követője akar lenni, annak egészen meg kell újulnia. Semmit sem ér, ha csak foltozgatni akarjuk ó-emberünket. Itt egy kis bőrt levetni, amott megint egyet, de azért az »én«-ünket megtartani, ez nem vezet célhoz. Engedd át magadat egészen Jézusnak.

Febr. 7. Róm. 15:14—21. *Máté 13:24—30.* Ézs. 19:19—25. *Máté 9:18—20.* Jézus betér hozzánk ha hívjuk és meggyógyítja betegségeinket. De sokszor az is elég, hogy hitünkkel csak ruhája szegélyét érintsük meg, s bajunk már is enyhül.

Febr. 8. *Máté 13:31—35.* *Máté 9:27—34.* A hitre Jézus mindig felel: megnyitja a vak szemét, megszólaltatja a néma ajkat. De sajnos, sokszor kell így szólnia: »Hogy van, hogy nincs hitetek?«

Febr. 9. Cs. 13:42—52. *Máté 9:35—38.* Jézus könyörül a szétszóródott, elgyötört sokaságon. Segíteni akar rajtok és munkatársakra van szüksége. Beállt-e már az aratásba? Vagy imádkozol-e legalább, hogy Isten küldjön munkásokat az aratásba? S akikről tudod, hogy munkálkodnak, azokért imádkozol-e hűségesen? Ennyit feltétlenül elvár tőled az Úr.

Febr. 10. Ján. 4:5—14. *Máté 10:1—15.* Isten munkásaira nagy feladatok várnak. Ha a maguk elgondolása és ereje szerint akarják végezni, lehetetlen volna megállniok. De erejük abban rejlik, hogy tudják, ki az aki elküldötte őket. S aki elküldötte, az Úr, az velők van s a munkát Ő végzi általuk. Így a szolgálat könnyű és gyönyörűség.

Febr. 11. Ján. 4:27—52. *Máté 10:16—25.* Aki munkába áll Jézusért, annak a szenvedésekre is el kell készülnie. A Mester is a legnagyobb szenvedések árán vihette véghez a mi váltásunkat, s a tanítvány nem főlebbvaló az ő Uránál.

Febr. 12. Ef. 2:10—18. *Máté 10:26—33.* Aki az Uré, annak a lelke biztosítva van. A testét megölhetik, de a lelkét nem. De még a test bántalmazása sem történhetik Isten akarata nélkül. Nem, még egy hajszálunké sem.

Febr. 13. Ézs. 40:12—24. *Máté 10:34—43.* Az Úrral való összeköttetés minden földi köteléknél fontosabb és becsebb. Őérette fel kell vennünk még a hozzátartozók meg nem értésének a keresztjét is. De ebben a küzdelemben sem hagy magunkra az Úr: »Higyj az Úr Jézus Krisztusban és üdvözülj mind te, mind a te házadnépe.« (Csel. 16:31.) Nagy biztatás ez!

Febr. 14. II. Pét. 1:16—21. *Máté 17:1—13.* II. Móz. 3:1—6. *Máté 11:1—6.* Még az olyan erős lélek is, mint Keresztelő János megbotolhat. »Aki áll, vigyázzon, hogy el ne essék!« Boldog az, aki nehéz körülmények, Isten országának látszólagos balsikerei közt sem botránkozik meg, hanem folyvást a győzedelmes Jézusra néz.

V. Gy-né.